

E.E.G.-richtlijn

„De indeling van onbewerkt hout”

[325]

De Raad heeft in zijn 21e zitting, op 22 en 23 januari 1968, een richtlijn vastgesteld betreffende de aanpassing van de wetgevingen der lid-staten ten aanzien van de indeling van onbewerkt hout (1).

Onbewerkt hout, waarvan de jaarlijkse produktie in de Gemeenschap meer dan 80 miljoen kubieke meters bedraagt (waarvan rond 55 miljoen kubieke meters werkhout en industriehout), is een naar vorm, afmetingen, soorten en kwaliteiten zeer heterogeen materiaal. Daarom moeten de produkten van de bosbouw meteen na het vellen worden behandeld en ingedeeld volgens normen en criteria, vastgesteld met inachtneming van het gebruik waarvoor zij bestemd zijn.

De landen van de Gemeenschap passen zeer uiteenlopende indelingsregelingen toe, gaande van de bij de wet verplicht gestelde gedetailleerde indeling tot de indeling volgens eenvoudige, op traditie berustende plaatselijke gebruiken welke in eenzelfde land van streek tot streek verschillen.

De modernisering en de concentratie van de houtindustrie, alsmede de aanzienlijke ontwikkeling van de internationale houthandel, met name sedert de laatste wereldoorlog, maken het noodzakelijk op dit gebied, zoals in de andere sectoren van het bedrijfsleven, tot een uniforme regeling voor de indeling te komen. Geen van onze zes landen kan geheel in zijn eigen behoeften aan hout voorzien; maar toch bedraagt het intracommunautaire handelsverkeer van onbewerkt hout meer dan 2.600.000 kubieke meters per jaar, en de totstandkoming van de gemeenschappelijke markt zal nog leiden tot en intensivering van dat handelsverkeer, met name in sommige bijzonder bosrijke grensgebieden (Ardennen, Eifel, Vogezen, Zwarte Woud, Alpen, enz.).

Het lijkt geen twijfel dat het bedoelde handelsverkeer door de invoering van gemeenschappelijke regels inzake de indeling in vele gevallen gemakkelijker zal worden gemaakt; doordat alle onzekerheid in verband met het identificeren van de partijen hout dan kan worden weggenomen, zullen de relaties tussen kopers en verkopers eenvoudiger worden.

De door de Raad vastgestelde richtlijn, die is gebaseerd op artikel 100 van het Verdrag, schrijft voor dat iedere lid-staat op zijn grondgebied de E.E.G.-indeling invoert, waarvan de toepassing facultatief kan worden gesteld maar waarvan de aanduidingen door de wet worden beschermd. Met andere woorden: wanneer onbewerkt hout wordt aangeboden als zijnde „volgens de E.E.G.-normen ingedeeld”, dan moet die indeling op de juiste wijze geschieden, volgens de ter zake vastgestelde voorschriften. Voorts kunnen de lid-staten de toepassing van de bedoelde regeling verplicht stellen voor hun totale eigen produktie of een gedeelte daarvan (b.v. voor naaldhout en niet voor loofhout, of voor slechts een gedeelte van hun grondgebied). De lid-staten mogen voorts de indelingen naar afmeting en naar kwaliteit onderverdelen in onderklassen.

Tenslotte dienen de lid-staten, om iedere mogelijke belemmering van het intracommunautaire handelsverkeer op te heffen, alle bepalingen in te trekken, welke een indeling voorschrijven voor onbewerkt hout dat uit een andere lid-staat wordt ingevoerd.

Richtlijn Nr 68/89/E.E.G. dient binnen een termijn van twee jaar ten uitvoer te worden gelegd.

De technische bepalingen welke in de aan deze richtlijn gehechte bijlage zijn opgenomen, hebben betrekking enerzijds op de meting en anderzijds op de eigenlijke indeling.

In het gedeelte betreffende *de meting* worden de te gebruiken maateenheden, de werkwijze voor het meten van lengte en diameter, alsmede de inzake afmetingen toegestane of voorgeschreven toleranties en approximaties vastgesteld.

Voor de eigenlijke *indeling* werd de voorkeur gegeven aan een indeling van het *absolute type*, waarbij dus alleen rekening wordt gehouden met de afmetingen en, eventueel, met de kwaliteit, ongeacht de bestemming van het hout (in tegenstelling met een indeling naar bestemming, waarbij rekening wordt gehouden met het gebruik waarvoor het hout bestemd is).

(1) Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen Nr L 32 van 6-2-1968; Richtlijn Nr 68/89/E.E.G. van de Raad van 23-1-1968 betreffende de aanpassing van de wetgevingen van de lid-staten ten aanzien van de indeling van onbewerkt hout.

Voor de indeling naar *afmeting* wordt alleen een algemeen kader vastgesteld, dat zeer traditioneel van opzet is. Zo wordt het langhout in een aantal klassen ingedeeld per 10 cm diameter, gemeten in het midden zonder schors. Voor staken en palen wordt uitgegaan van de diameter met schors op 1 meter van het dikke uiteinde, en voor gestapeld hout van de diameter met schors aan het dunne uiteinde.

Voor de indeling naar *kwaliteit* werd een poging gedaan om, volgens het meest verspreide gebruik ter zake, drie klassen te omschrijven, waarbij het echter niet mogelijk was nauwkeurige cijfers vast te stellen. Daar deze indeling immers van toepassing is op de gehele bosbouwproductie, die een zeer heterogeen karakter vertoont, diende men zich noodgedwongen tot zeer algemene aanwijzingen te beperken. De mogelijkheid bestaat nochtans om die indeling door verdere detaillering en door invoering van onderklassen aan de diverse sortimenten en soorten van hout aan te passen.

Al met al voorziet de richtlijn van 23 januari 1968 in een communautaire indelingsregeling waarvan de toepassing, hoewel zij facultatief wordt gesteld, zich geleidelijk moet uitbreiden, althans voor transacties welke betrekking hebben op homogene partijen van enige omvang.

Deze schematische indeling zal als basis kunnen dienen voor nader uitgewerkte indelingsregelingen ten behoeve van sortimenten welke het onderwerp zijn van belangrijke transacties.

Tenslotte vormt deze indelingsregeling een onmisbaar instrument voor de opstelling van voldoende nauwkeurige bosbouwstatistieken: aan de hand daarvan is het mogelijk op een volkomen vergelijkbare basis de nodige gegevens te verzamelen over de productie, het handelsverkeer, het verbruik en de prijzen van de bosbouwproducten.

Boekbespreking

[91]

Idenburg, R., Zicht op straks. Samengesteld in opdracht van het Ministerie van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening. Extra nummer van het tijdschrift van de Koninklijke Nederlandsche Heidemaatschappij, december 1967.

In een qua opmaak en uitvoering wel bijzonder fraai verzorgde extra uitgave van het tijdschrift van de Kon. Ned. Heidemaatschappij is een logisch en goed leesbaar overzicht gegeven van de problemen van de ruimtelijke ordening in Nederland. De schrijver is erin geslaagd de moeilijke materie samen te vatten op een voor ieder begrijpelijke manier en met behulp van zeer illustratieve kaartjes, schetsen en foto's.

Bij het lezen van dit werk wordt in de eerste plaats duidelijk hoezeer wij allen bij de problemen van de ontwikkeling van ons land zijn betrokken. De toekomstige ordening van ons land is geen zaak, die buiten ons om geregeld wordt, maar een waaraan een ieder deel heeft door wonen, werken en leven. In een aantal paragrafen wordt aangegevoerd hoeveel aanspraken er worden gedaan op de ruimte in ons land, hoezeer wij die ruimte nodig zullen hebben en hoe noodzakelijk het is dat niets ervan wordt verworven. De bevolking, de industrialisering, de stedenbouw en het verkeer vertonen een toename welke in het recente verleden voor onmogelijk werd gehouden en die noodzaakt tot een voortdurend herzien van plannen. Een te star ontwikkelingsschema kan dus niet worden aangehouden. In de plannen die thans worden gemaakt moet men rekening houden met schaalvergroting over de grenzen heen, met verkeer en vervoer, verstedelijking, bestuursvormen, streekontwikkelingen én met de mogelijkheid dat heel veel opnieuw gewijzigd zal moeten worden. In vele gevallen zal een voortdurend afwegen van de belangen moeten plaatsvinden. Dit kan alleen wanneer een goede wisselwerking tussen overheid en maatschappij bestaat.

Eén van de meest positieve punten van dit geschrift is wel dat men na het lezen ervan ziet dat de toekomst van Nederland niet de onontwarbare puzzel is, waarvoor velen hem houden, maar dat er wel degelijk visie en lijn in het geheel te vinden zijn. Dat die lijn nu ook voor de doorsnee Nederlander te vinden is, daarvoor komt de schrijver alle eer toe.

J. L. GULDEMOND